

Lovforslag nr. L 77. Fremsat den 30. januar 2002 af justitsministeren (Lene Espersen)

## Forslag

til

# Lov om ændring af færdselsloven<sup>1)</sup>

(Behandling af erstatningskrav efter skader i udlandet)

### § 1

I færdselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 712 af 2. august 2001, foretages følgende ændringer:

1. I § 107 indsættes som nyt stk. 2:

»Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om forsikringsselskabers og garantifondens betaling til det i §§ 115 a-b omhandlede erstatningsorgan og informationskontor samt om garantifondens betaling til erstatningsorganer i andre medlemsstater i Den Europæiske Union. § 115 a, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.«

Stk. 2-3 bliver herefter stk. 3-4.

2. Efter § 115 indsættes:

»Erstatningsorgan mv.

**§ 115 a.** Justitsministeren opretter eller anerkender et erstatningsorgan, der kan udbetale erstatning for skader forvoldt af et motordrevet køretøj, hvis

- 1) skadelidte er bosat i Danmark,
- 2) køretøjet er forsikret og hjemmehørende i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, eller køretøjet er ukendt, eller det ikke er muligt at identificere det forsikrings-selskab, der har ansvarsforsikret køretøjet, og
- 3) skaden er sket i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union eller i en ikke-medlems-

stat, der har tilsluttet sig ordningen med grønne kort.

*Stk. 2.* Erstatningsorganet skal endvidere kunne udbetale erstatning for skader forvoldt af et motordrevet køretøj, der er forsikret i Danmark, hvis

- 1) skadelidte er bosat i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union,
- 2) køretøjet er hjemmehørende i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union end den, hvor skadelidte er bosat, og
- 3) skaden er sket i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union end den, hvor skadelidte er bosat, eller i en ikke-medlemsstat, der har tilsluttet sig ordningen med grønne kort.

*Stk. 3.* Justitsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang ikke-medlemsstater i de i stk. 1-2 og 4 samt § 115 b nævnte tilfælde sidestilles med stater, der er medlem af Den Europæiske Union.

*Stk. 4.* Justitsministeren kan med henblik på at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 (fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv) fastsætte nærmere regler om udbetaling af erstatning fra erstatningsorganet og om erstatningsorganets virksomhed. Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om forsikringsselskabers og skadebehandlingsrepræsentanters behandling

<sup>1)</sup> Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv), jf. EF-Tidende 2000 L 181, side 65 ff.

af erstatningskrav omfattet af det i 1. pkt. nævnte direktiv.

### *Informationskontor*

**§ 115 b.** Justitsministeren opretter eller anerkender et informationskontor, der efter en skade forvoldt af et motordrevet køretøj bistår med at skaffe oplysninger om det skadevoldende køretøj og dets forsikringsforhold, hvis skadelidte er bosat i Danmark, køretøjet er forsikret eller hjemmehørende i Danmark, eller skaden er sket i Danmark. Dette gælder dog kun, hvis

- 1) skadelidte er bosat i en medlemsstat i Den Europæiske Union,
- 2) køretøjet er forsikret og hjemmehørende i en medlemsstat i Den Europæiske Union, og

- 3) skaden er sket i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union end den, hvor skadelidte er bosat, eller i en ikke-medlemsstat, der har tilsluttet sig ordningen med grønne kort.

*Stk. 2.* Justitsministeren kan med henblik på at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 (fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv) fastsætte nærmere regler om informationskontorets virksomhed samt om forsikringssselskabers og skadebehandlingsrepræsentanters pligt til at give oplysninger til det i stk. 1 nævnte informationskontor og til informationskontorer i andre medlemsstater i Den Europæiske Union.«

### **§ 2**

*Stk. 1.* Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

## Bemærkninger til lovforslaget

### Almindelige bemærkninger

#### 1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at forbedre skadelidtes muligheder for få erstatning efter færdselsuheld i en EU-medlemsstat mv.

Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv). Medlemslandene skal inden den 20. juli 2002 vedtage de nødvendige regler for at gennemføre direktivet, og disse regler skal træde i kraft inden den 20. januar 2003. Medlemslandene skal dog inden den 20. januar 2002 oprette eller godkende et erstatningsorgan, jf. nedenfor i de almindelige bemærkninger pkt. 2.2. Direktivet er medtaget som bilag til lovforslaget.

Lovforslaget indeholder alene de ændringer af færdselsloven, der er nødvendige for at gennemføre fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv i dansk ret.

Lovforslaget bygger på lovforslag nr. L 50, som blev fremsat den 24. oktober 2001 af den daværende trafikminister. I forbindelse med ressortomlægningen i november 2001 er færdselslovens regler om erstatning og forsikring overført til justitsministeren.

#### 2. Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv

Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv har til formål at forbedre skadelidtes muligheder for at få erstatning efter færdselsuheld i en anden EU-medlemsstat mv.

Direktivet ligger i forlængelse af første, andet og tredje motorkøretøjsforsikringsdirektiv (72/166/EØF, 84/5/EØF og 90/232/EØF), der alle er gennemført i dansk ret. Direktivet er endvidere et supplement til den såkaldte grønkortordning, der er beskrevet nedenfor i de almindelige bemærkninger pkt. 3.3.

Direktivet gælder for skadelidte bosat i en EU-medlemsstat i tilfælde, hvor skaden er forvoldt i en anden

EU-medlemsstat end skadelidtes bopælsstat eller i en ikke-medlemsstat, som har tilsluttet sig grønkortordningen, og af et motorkøretøj, der er forsikret og hjemmehørende i en EU-medlemsstat (artikel 1).

Direktivets hovedpunkter er:

- Den skadelidte skal kunne rejse sit erstatningskrav direkte mod det forsikringsselskab, som har ansvarsforsikret det skadevoldende køretøj.
- Ethvert forsikringsselskab skal udpege skadebehandlingsrepræsentanter i de andre medlemsstater, således at skadelidte kan rejse sit erstatningskrav i sit hjemland over for et udenlandsk forsikringsselskabs skadebehandlingsrepræsentant.
- Der skal i hver medlemsstat oprettes et erstatningsorgan, der kan behandle erstatningskrav fra skadelidte omfattet af direktivet.
- Der skal i hver medlemsstat oprettes et informationskontor, der kan bistå skadelidte med at få oplysninger om det skadevoldende køretøj og dets forsikringsforhold.

Reglerne om skadebehandlingsrepræsentanter og om erstatningsorganet gælder kun skader forvoldt af køretøjer, som er forsikret og hjemmehørende i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat (artikel 1, stk. 2). Erstatningsorganet kan dog også behandle erstatningskrav for skader forvoldt af ukendte eller uforsikrede køretøjer (artikel 1, stk. 3, og artikel 7).

Direktivet berører ikke internationale privat- og procesretlige regler om lovvalg og værneting, dvs. spørgsmålet om, hvilket lands lov der skal anvendes ved afgørelsen af erstatningssagen, og ved hvilket lands domstole en retssag kan anlægges. Skadebehandlingsrepræsentantens virksomhed i en EU-medlemsstat indebærer således ikke i sig selv, at der i dette land kan anlægges retssag mod det pågældende forsikringsselskab.

Direktivet er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS-aftalen) og finder dermed også anvendelse for EØS-landene (Island, Liechtenstein og Norge).

### 2.1. Skadebehandlingsrepræsentanter mv.

Et forsikringselskab, der tegner ansvarsforsikringer for motorkøretøjer, skal udpege en skadebehandlingsrepræsentant i alle andre medlemsstater end den, hvor selskabet har fået sin tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed. Skadebehandlingsrepræsentanten skal være bemyndiget til at repræsentere forsikringselskabet over for skadelidte samt til fuldt ud at imødekomme skadelidtes krav. Repræsentanten skal være i stand til at behandle sagen på sproget i den medlemsstat, hvor skadelidte har bopæl (artikel 4, stk. 1-3 og 5, og artikel 8).

Udpegningen af en skadebehandlingsrepræsentant afskærer ikke skadelidte fra at rejse krav direkte mod skadevolderen eller forsikringselskabet (artikel 4, stk. 4).

Forsikringselskabet eller skadebehandlingsrepræsentanten skal senest tre måneder efter, at skadelidte har fremsat sit erstatningskrav, enten give et begrundet erstatningstilbud (hvis ansvaret anerkendes, og tabet er opgjort) eller et begrundet svar på skadelidtes krav (hvis ansvaret afvises, eller tabet ikke er endeligt opgjort). Der skal endvidere betales renter af det beløb, som forsikringselskabet tilbyder i erstatning, eller som senere tilkendes af en domstol, hvis tilbuddet ikke er fremsat inden for tre måneder (artikel 4, stk. 6).

### 2.2. Erstatningsorgan

Hver medlemsstat skal oprette eller anerkende et erstatningsorgan, der kan udbetale erstatning til skadelidte, der er omfattet af direktivet (artikel 6, stk. 1).

Den skadelidte kan rejse sit erstatningskrav over for erstatningsorganet i den medlemsstat, hvor han eller hun er bosat, hvis:

- Forsikringselskabet eller skadebehandlingsrepræsentanten ikke inden for tre måneder har givet et begrundet svar på skadelidtes erstatningskrav.
- Forsikringselskabet ikke har udpeget en skadebehandlingsrepræsentant i skadelidtes bopælsstat. Dette gælder dog ikke, hvis erstatningskravet er rejst direkte over for forsikringselskabet, og skadelidte senest tre måneder efter kravets fremsættelse har fået et begrundet svar fra selskabet.
- Hvis køretøjet er ukendt, eller det ikke inden for to måneder efter uheldet har været muligt at identificere forsikringselskabet. Dette gælder også uheld, der er forvoldt af et køretøj, som er hjemmehørende i en ikke-medlemsstat (artikel 7 og artikel 1, stk. 3).

Hvis skadelidte har anlagt retssag direkte mod forsikringselskabet, kan kravet ikke tillige rejses over for erstatningsorganet.

Erstatningsorganet indtræder senest to måneder efter, at den skadelidte har fremsat sit erstatningskrav, men skal afslutte behandlingen af sagen, hvis forsikringselskabet eller skadebehandlingsrepræsentanten efterfølgende giver et begrundet svar på erstatningskravet.

Det erstatningsorgan, der har ydet erstatning, kan kræve refusion af erstatningsorganet i den medlemsstat, hvor forsikringselskabet har sit etablerede forretningssted. Det følger af direktivet, at dette erstatningsorgan herefter indtræder i skadelidtes rettigheder over for skadevolderen eller dennes forsikringselskab, men direktivet indeholder ikke en regel om, at det pågældende forsikringselskab er forpligtet til at respektere udenlandske erstatningsorganers afgørelse om erstatningsbeløbet. Hvis der er tale om et ukendt eller uforsikret køretøj, kan erstatningsorganet kræve refusion af garantifonden for ukendte og uforsikrede køretøjer i den medlemsstat, hvor uheldet er sket, eller hvor køretøjet er hjemmehørende (artikel 6, stk. 2, og artikel 7).

Medlemsstaternes erstatningsorganer skal indgå en aftale om deres funktion og forpligtelser samt om fremgangsmåden ved refusion. Reglerne om erstatningsorganet får virkning fra en dato, der fastsættes af Kommissionen, når denne aftale er indgået. Hvis aftalen ikke er indgået inden den 20. juli 2002, skal Kommissionen foreslå foranstaltninger, der sikrer, at reglerne får virkning inden den 20. januar 2003 (artikel 6, stk. 3, og artikel 10, stk. 3).

### 2.3. Informationskontor

Hver medlemsstat skal oprette eller anerkende et informationskontor, der skal bistå skadelidte med at få oplysninger om det skadevoldende køretøj og dets forsikringsforhold (artikel 5).

Informationskontoret skal enten selv føre et register med oplysninger om den pågældende medlemsstats registrerede køretøjer og deres forsikringsforhold eller sørge for at koordinere indsamling og videregivelse af disse oplysninger.

Forsikringselskaberne skal give de enkelte informationskontorer oplysning om, hvem der er udpeget som skadebehandlingsrepræsentant i den pågældende medlemsstat.

Inden for en periode af syv år efter uheldet skal informationskontoret i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, hvor køretøjet er hjemmehørende, eller hvor uheldet fandt sted, straks kunne give skadelidte

oplysninger om forsikringsselskabets navn og adresse, nummeret på forsikringspolice samt navn og adresse på forsikringsselskabets skadebehandlingsrepræsentant i skadelidtes bopælsstat. Hvis køretøjet er undtaget fra forsikringspligt, skal informationskontoret oplyse navnet på den myndighed mv., der dækker skader forvoldt af køretøjet.

Hvis skadelidte har en berettiget interesse heri, skal informationskontoret endvidere oplyse om ejerens, den sædvanlige førers eller den registrerede indehavers navn og adresse, f.eks. hvis der kun kan fås erstatning fra disse personer pga. manglende forsikring, eller fordi skaden overstiger forsikringssummen.

Behandlingen af personoplysninger, f.eks. om køretøjers ejer eller bruger, skal ske i overensstemmelse med nationale regler, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (artikel 5, stk. 5).

### 3. Gældende ret

#### 3.1. Færdselslovens regler om erstatning og forsikring

Reglerne om erstatning og forsikring for motordrevne køretøjer findes i færdselslovens kapitel 16.

Der er objektivt ansvar for skader, der forvoldes ved færdselsuheld mv. Ansvar for andre skader skal bedømmes efter dansk rets almindelige erstatningsregler, det vil som udgangspunkt sige culpereglen, hvorefter der er erstatningsansvar for skader, der er forvoldt forsætligt eller uagtsomt.

Der er pligt til at tegne ansvarsforsikring, der dækker erstatningsansvaret for skader forvoldt af motordrevne køretøjer. Forsikringsselskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte, dvs. at den skadelidte kan rette sit krav direkte mod forsikringsselskabet uden først at gøre kravet gældende mod skadevolderen.

Køretøjer, der tilhører staten eller en (amts)kommune, er undtaget fra forsikringspligten. I givet fald hæfter staten eller den pågældende (amts)kommune for erstatningen i samme omfang som et forsikringsselskab.

#### 3.2. Skader forvoldt i udlandet

En dansker, der kommer til skade ved et færdselsuheld i udlandet, må i første omgang rette sit erstatningskrav mod skadevolderen og/eller dennes forsikringsselskab, som begge oftest vil befinde sig i udlandet. Tilsvarende vil en udlænding, der kommer til ska-

de ved et færdselsuheld her i landet, typisk skulle rette sit krav mod et dansk forsikringsselskab.

Spørgsmålet om, hvor en eventuel retssag mod skadevolderen og/eller forsikringsselskabet kan anlægges, reguleres i Danmark af retsplejeloven og Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (Domskonventionen). Konventionen erstattes pr. 1. marts 2002 af Domsforordningen, som imidlertid ikke vil gælde i Danmark som følge af artikel 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdam-traktaten. Domskonventionen vil også efter 1. marts 2002 gælde mellem Danmark og de øvrige EU-medlemsstater.

Hverken efter retsplejeloven eller Domskonventionen har skadelidte en almindelig adgang til at anlægge sagen i sit hjemland. Sagen må i stedet som udgangspunkt anlægges, hvor sagsøgte (skadevolderen eller forsikringsselskabet) har bopæl eller hjemsted, eller hvor skadetilføjelsen er foregået.

Spørgsmålet om, hvilket lands lov der skal anvendes ved afgørelsen af erstatningssagen, afgøres efter reglerne om international privatret. Efter dansk international privatret vil sagen som udgangspunkt skulle afgøres efter loven i det land, hvor skaden er sket.

#### 3.3. Grønkortordningen

Det grønne kort er et internationalt forsikringsbevis, der udfærdiges af et nationalt forsikringsselskab.

Grønkortordningen blev oprettet ved en henstilling i 1949 fra en arbejdsgruppe under transportkomitéen i FN's Økonomiske Europakommission. Ordningen har været i kraft siden 1954 og har til formål at understøtte og forenkle den mellemstatslige motorkøretøjs trafik. De deltagende lande har gennem grøn kortordningen indgået aftale om gensidig anerkendelse af motorkøretøjsforsikringer.

På nuværende tidspunkt er samtlige EU-lande og følgende andre lande medlemmer af grøn kortordningen: Albanien, Andorra, Bosnien-Herzegovina, Bulgarien, Cypern, Estland, F.Y.R.O.M (Makedonien), Iran, Island, Israel, Jugoslavien, Kroatien, Letland, Malta, Marokko, Moldavien, Norge, Polen, Rumænien, Schweiz, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet, Tunesien, Tyrkiet, Ukraine og Ungarn.

Udgangspunktet for grøn kortordningen er, at et køretøj fra et land, der er tilsluttet ordningen, skal kunne færdes i trafikken i et andet land, uden at der skal tegnes en særskilt forsikring, der dækker skader i dette land.

Grønkortordningen omfatter skader, der forvoldes af et køretøj, der er hjemmehørende i et andet land end

uheldslandet, uanset om skaden er sket i skadelidtes bopælsland eller i et andet land omfattet af ordningen. Erstatningen til skadelidte betales af grønkortbureauet i uheldslandet, og dette vil i almindelighed ske på grundlag af dette lands erstatningsregler. Det betalende grønkortbureau kan herefter gøre regres mod grønkortbureauet i køretøjets hjemland eller direkte mod køretøjets ansvarsforsikringsselskab.

Hvis f.eks. en dansk bil bliver impliceret i et uheld i Polen, hvor en tysker bliver kvæstet, vil erstatningen til tyskeren blive udbetalt af det polske grønkortbureau efter (normalt) polsk lov. Det polske grønkortbureau vil herefter kunne kræve det udbetalte erstatningsbeløb refunderet af det danske grønkortbureau, der igen vil kræve pengene fra det forsikringsselskab, som har ansvarsforsikret køretøjet.

I Danmark er Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM) udpeget som grønkortbureau.

#### 4. Lovforslaget

Med henblik på at gennemføre dele af fjerde motor-køretøjsforsikringsdirektiv i dansk ret foreslås indsat to nye regler i færdselsloven (§§ 115 a-b), hvorefter justitsministeren opretter eller anerkender et erstatningsorgan og et informationskontor i Danmark. Det er hensigten at udpege Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM) både som erstatningsorgan og som informationskontor.

Efter direktivet skal ethvert forsikringsselskab, der ansvarsforsikrer motorkøretøjer, udpege skadebehandlingsrepræsentanter i de øvrige EU-medlemsstater. Reglerne om udpegning af skadebehandlingsrepræsentanter for danske forsikringsselskaber og for udenlandske forsikringsselskaber med koncession til at drive forsikringsvirksomhed her i landet vil blive fastsat i lov om forsikringsvirksomhed som en del af de koncessionskrav, der skal opfyldes for at drive forsikringsvirksomhed i Danmark. Økonomi- og erhvervsministeren vil snarest fremsætte lovforslag herom med henblik på at gennemføre direktivets artikel 8, jf. artikel 4, stk. 1, i dansk ret. De nærmere regler om udpegning af skadebehandlingsrepræsentanter vil blive fastsat i bekendtgørelsen om koncession til skadesforsikringsvirksomhed.

Udpegningen af skadebehandlingsrepræsentanter og oprettelsen af et erstatningsorgan i samtlige EU-medlemsstater vil gøre det lettere for skadelidte at rejse sit erstatningskrav efter et færdselsuheld i en anden EU-medlemsstat.

Den skadelidte er f.eks. ikke henvist til at rejse sit krav over for et udenlandsk forsikringsselskab med

deraf følgende sprogproblemer mv., men kan rejse sit krav over for forsikringsselskabets skadebehandlingsrepræsentant i sit hjemland.

Hvis forsikringsselskabet eller skadebehandlingsrepræsentanten ikke inden tre måneder giver et begrundet svar på skadelidtes erstatningskrav, kan kravet rettes mod erstatningsorganet i skadelidtes hjemland. Det samme gælder, hvis der er tale om et ukendt eller uforsikret motorkøretøj, hvor kravet i dag må rettes mod en udenlandsk garantifond for ukendte og uforsikrede køretøjer.

Oprettelsen af et informationskontor i samtlige EU-medlemsstater vil bidrage til, at det bliver lettere for skadelidte at få oplysninger om det skadevoldende køretøjs forsikringsforhold efter uheld i udlandet. Skadelidte kan således kontakte informationskontoret i sit hjemland, der herefter bistår med at fremskaffe de nødvendige oplysninger.

Hvis f.eks. en dansker i en anden EU-medlemsstat bliver skadet af en tysk bil, kan skadelidte rette sit krav mod det tyske forsikringsselskabs skadebehandlingsrepræsentant i Danmark. Hvis skadelidte ikke inden tre måneder får et begrundet svar på sit erstatningskrav, kan kravet rettes mod det danske erstatningsorgan. Det danske erstatningsorgan kan kræve det udbetalte erstatningsbeløb refunderet af det tyske erstatningsorgan, der igen kan kræve beløbet betalt af det tyske forsikringsselskab.

Direktivet og lovforslaget omfatter derimod ikke tilfælde, hvor en dansker i en anden EU-medlemsstat bliver skadet af en bil, der enten er forsikret eller hjemmehørende i Danmark. Hvis bilen er forsikret i Danmark, kan skadelidte rette sit krav mod det danske forsikringsselskab. Hvis bilen er hjemmehørende her i landet, men er forsikret i en anden EU-medlemsstat, må kravet rettes mod det udenlandske forsikringsselskab. Efter Justitsministeriets opfattelse bør disse skader ikke være omfattet af erstatningsorganets virksomhed, idet skaderne ikke er omfattet af direktivet og dermed formentlig heller ikke vil blive omfattet af erstatningsorganernes indbyrdes aftale om refusion af udbetalte erstatningsbeløb.

Lovforslaget indebærer, at justitsministeren med henblik på at gennemføre direktivet i dansk ret kan fastsætte nærmere regler om erstatningsorganets behandling af erstatningskrav samt om erstatningsorganets og informationskontorets virksomhed mv. Der kan endvidere fastsættes nærmere regler om forsikringsselskabers og skadebehandlingsrepræsentanters behandling af erstatningskrav omfattet af direktivet.

Med henblik på at opfylde direktivet er det bl.a. hensigten at fastsætte regler om, at skadelidte i de til-

fælde, der omfattes af direktivet, skal have et begrundet svar fra forsikringsselskabet eller skadebehandlingsrepræsentanten senest tre måneder efter erstatningskravets fremsættelse.

Justitsministeriet har overvejet, om der herudover bør indføres generelle regler om begrundelse, tidsfrister mv. for forsikringsselskabers behandling af erstatningskrav, dvs. også for krav, der ikke er omfattet af fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv (f.eks. danske skadelidtes krav som følge af færdselsuheld her i landet).

Udvalget om revision af forsikringsaftaleloven er for tiden ved at gennemgå forsikringsaftaleloven med henblik på en generel revision, og udvalget forventes at afgive betænkning omkring sommeren 2002. Efter Justitsministeriets opfattelse bør eventuelle overvejelser om at indføre generelle regler om forsikringsselskabers sagsbehandling mv. afvente dette arbejde. Hertil kommer, at der i Europa-Kommissionen for tiden arbejdes med et udkast til forslag til femte motorkøretøjsforsikringsdirektiv, der bl.a. forventes at indebære, at flere regler i fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv vil komme til at gælde generelt for skader forvoldt af motorkøretøjer. Lovforslaget indeholder på denne baggrund ikke generelle regler om forsikringsselskabers sagsbehandling mv.

Lovforslaget indebærer ingen ændringer af internationale privat- og procesretlige regler om, hvilket lands lov der skal anvendes ved afgørelsen af erstatningssagen, og om hvor en eventuel retssag kan anlægges. Selv om en dansk skadelidt efter en skade i en anden EU-medlemsstat, kan henvende sig til et udenlandsk forsikringsselskabs skadebehandlingsrepræsentant her i landet og i visse tilfælde til det danske erstatningsorgan, vil erstatningssagen således normalt ikke blive afgjort efter dansk ret. Ligesom i dag må erstatningssagen i de fleste tilfælde forventes afgjort efter loven i det land, hvor skaden er sket.

Efter direktivet skal skadelidte kunne rette sit erstatningskrav direkte mod det forsikringsselskab, der har ansvarsforsikret det skadevoldende køretøj (artikel 3). Dette er allerede gældende dansk ret, idet forsikringsselskabet efter færdselslovens § 108, stk. 1, hæfter umiddelbart over for skadelidte, jf. ovenfor i de almindelige bemærkninger pkt. 3.1.

Efter direktivet skal det sikres, at det beløb, som forsikringsselskabet tilbyder i erstatning, eller som tilkendes af en domstol, forrentes, hvis tilbuddet ikke er fremsat inden for fristen på tre måneder (artikel 4, stk. 6). Direktivet indeholder ikke bestemmelser, der

nærmere regulerer forpligtelsen til at betale renter, og det fremgår af præambelen (betragtning 19), at gennemførelsen af direktivets renteregulering kan ske ved henvisning til allerede gældende nationale regler om renter ved forsinket betaling.

Efter Justitsministeriets opfattelse nødvendiggør direktivet ikke, at der fastsættes særlige regler om betaling af renter, idet dansk ret allerede i dag indeholder regler om forrentning af skadelidtes erstatningskrav.

Efter forsikringsaftalelovens § 24 og erstatningsansvarslovens § 16 (som ændret med virkning pr. 1. juli 2002) forrentes kravet fra 14 dage, henholdsvis 1 måned efter det tidspunkt, hvor forsikringsselskabet/skadevolderen har været i stand til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at kunne vurdere erstatningskravet.

Efter rentelovens § 3, stk. 2, kan der for krav, hvor forfaldsdagen ikke er fastsat i forvejen, kræves renter for forsinket betaling fra en måned efter, at fordringshaveren har fremsat anmodning om betaling.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1 og bemærkningerne hertil.

##### *5. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser mv.*

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige af betydning.

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet af betydning. Det bemærkes i den forbindelse, at justitsministeren efter lovforslaget kan fastsætte regler om forsikringsselskabers betaling for driften mv. af erstatningsorganet og informationskontoret.

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

Den foreslåede ordning med udpegning af skadebehandlingsrepræsentanter og oprettelse af et erstatningsorgan i samtlige EU-medlemsstater har til formål at gøre det lettere for skadelidte at gennemføre erstatningskrav efter et færdselsuheld i udlandet. Lovforslaget har således positive administrative konsekvenser for borgerne.

Loven gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv), jf. EF-Tidende 2000 L 181, side 65 ff.

	Positive konsekvenser/ mindre udgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen af betydning
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen af betydning
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Bedre mulighed for at gennemføre krav om erstatning efter færdselsuheld i udlandet	Ingen
Forholdet til EU-retten	Loven gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv)	

## 6. Høring

Et udkast til lovforslag om gennemførelse af fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv har af Trafikministeriet været sendt i høring hos følgende organisationer mv.:

Amtsrådsforeningen, Arbejdsgiverforeningen for Handel, Transport og Service, Arbejdsgiverforeningen for Transport og Logistik, Bestillingskontorerens Sammenslutning, Danmarks Automobilforhandler Forening, Dansk Arbejdsgiverforening, Danske Busvognmænd, Dansk Forening for International Motor-køretøjsforsikring, Dansk Industri, Danske Kørelæres Landsforbund, Dansk Kørelærer-Union, Dansk Køreskole Forening, Danske Sælgere, Dansk Taxa Forbund, Dansk Transport og Logistik, De Samvirkende Invalideorganisationer, De Danske Bilimportører, Erhvervenes Transportudvalg, Forbrugerrådet, Forende Danske Motorejere, Forsikring og Pension, Frederiksberg Kommune, Kommunernes Gensidige Forsikringsselskab, Kommunernes Landsforening, Københavns Kommune, NOAH-Trafik, Nævnet for Etnisk Ligestilling, Politidirektøren i København, Politimesterforeningen, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Storkøbenhavns Taxinævn samt Turistvognmændenes Arbejdsgiverforening

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser*

### Til § 1

Til nr. 1 (§ 107, stk. 2)

Ligesom der i dag kan fastsættes regler om forsikringsselskabers betaling til Dansk Forening for Inter-

national Motorkøretøjsforsikring (DFIM), indebærer den foreslåede bestemmelse, at justitsministeren kan fastsætte regler om, at forsikringsselskaber, der her i landet ansvarsforsikrer motordrevne køretøjer, skal betale for driften af erstatningsorganet og informationskontoret.

Efter grønkortordningen opkræver det grønkortbureau, der har behandlet et erstatningskrav, et ekspeditionsgebyr på som udgangspunkt 15 pct. af erstatningsbeløbet hos det forsikringsselskab, der har ansvarsforsikret det skadevoldende køretøj, eller hos den pågældende garantifond for så vidt angår uforsikrede køretøjer. En tilsvarende ordning forventes indarbejdet i erstatningsorganernes indbyrdes aftale om deres funktion mv.

Efter den foreslåede bestemmelse kan justitsministeren således bl.a. fastsætte regler om, i hvilket omfang forsikringsselskaber og garantifonden her i landet skal betale for erstatningsorganets behandling af erstatningskrav. For så vidt angår garantifonden, gælder dette ligeledes for behandlingen hos erstatningsorganer i de andre EU-medlemsstater i de tilfælde, hvor erstatningsorganet kan kræve det udbetalte erstatningsbeløb refunderet af en garantifond (skader forvoldt af ukendte eller uforsikrede køretøjer), jf. ovenfor i de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.

Ved »garantifonden« forstår den garantifond for ukendte og uforsikrede køretøjer, der er oprettet eller godkendt i medfør af andet motorkøretøjsforsikringsdirektiv (direktiv 84/5/EØF). Som dansk garantifond er udpeget DFIM.



## F. t. l. vedr. færdselsloven

Til nr. 2 (§§ 115 a og 115 b)

*Til § 115 a*

Det foreslås, at justitsministeren opretter eller anerkender et erstatningsorgan, der kan udbetale erstatning i de tilfælde, som er omfattet af direktivet, jf. *stk. 1-2*. Erstatningsorganet kan således behandle erstatningskrav fra skadelidte bosat i Danmark, hvis skaden (dvs. uheldet) er sket i en anden EU-medlemsstat eller i en ikke-medlemsstat, der har tilsluttet sig grønkortordningen, og er forvoldt af et køretøj, der er forsikret og hjemmehørende i en anden EU-medlemsstat end Danmark, eller af et ukendt eller uforsikret køretøj. Erstatningsorganet skal endvidere kunne refundere erstatningsbeløb, som er udbetalt af et erstatningsorgan i en anden EU-medlemsstat som følge af en skade forvoldt af et køretøj, der er forsikret her i landet.

Det er hensigten at udpege Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM) som dansk erstatningsorgan.

Udtrykket »bosat« stammer fra direktivet og må antages at skulle forstås i overensstemmelse med det sædvanlige EU-retlige bopælsbegreb, dvs. som det sted, hvor skadelidte har sin sædvanlige bopæl, og hvor han eller hun har oprettet det varige midtpunkt for sine interesser.

Køretøjet er »forsikret i Danmark«, hvis det er forsikret gennem et forsikringsselskabs etablerede forretningssted i Danmark, dvs. et selskabs vedtægtsmæssige hjemsted, agentur eller filial, jf. andet skadesforsikringsdirektiv (direktiv 88/357/EØF) og § 4 i lov om forsikringsvirksomhed.

Køretøjet er efter direktivet »hjemmehørende« i det land, hvis nummerplade eller lignende det er forsynet med, eller – for køretøjer, der ikke kræves registreret mv. – i det land, hvor køretøjets bruger har bopæl, jf. første motorkøretøjsforsikringsdirektiv (direktiv 72/166/EØF).

Grønkortordningen er nærmere beskrevet ovenfor i de almindelige bemærkninger pkt. 3.3.

Det forventes, at direktivet i kraft af en særlig aftale vil komme til at gælde for Schweiz. Det foreslås på denne baggrund, at justitsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang ikke-medlemsstater kan sidestilles med EU-medlemsstater, jf. *stk. 3*.

Efter *stk. 4* kan justitsministeren fastsætte nærmere regler om udbetaling af erstatning fra erstatningsorganet og om dets virksomhed i øvrigt. Der vil bl.a. blive fastsat nærmere regler om, hvilke erstatningskrav erstatningsorganet i overensstemmelse med direktivet skal behandle, og regler om erstatningsorganets sags-

behandling, herunder om underretning af forsikringsselskabet, skadevolderen mfl. om modtagelsen af et erstatningskrav.

Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om forsikringsselskabers og skadebehandlingsrepræsentanters behandling af erstatningskrav for skader, der er omfattet af direktivet. Med henblik på at opfylde direktivet er det bl.a. hensigten at fastsætte regler om, at forsikringsselskabet eller skadebehandlingsrepræsentanten inden tre måneder efter kravets fremsættelse skal give skadelidte et begrundet svar på erstatningskravet.

Disse regler vil i første række gælde for behandling af erstatningskrav, der foretages her i landet, dvs. af danske forsikringsselskaber og af udenlandske forsikringsselskabers skadebehandlingsrepræsentanter. Der vil imidlertid også kunne fastsættes regler vedrørende de skadebehandlingsrepræsentanter, der er udpeget i de øvrige EU-medlemsstater af danske forsikringsselskaber mv., således at de danske forsikringsselskaber i givet fald skal påse, at deres skadebehandlingsrepræsentanter overholder disse regler.

Den foreslåede bestemmelse tilsigter at gennemføre direktivets artikel 4, stk. 4 og 6, og artikel 6-7 i dansk ret.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.1.-2.2. og pkt. 4.

*Til § 115 b*

Det foreslås, at justitsministeren opretter eller anerkender et informationskontor, der bistår med at skaffe oplysninger om det skadevoldende køretøj og dets forsikringsforhold i de tilfælde, som er omfattet af direktivet, jf. *stk. 1*. Informationskontoret vil således dels behandle henvendelser fra skadelidte, dels henvendelser fra informationskontorer i de andre EU-medlemsstater.

Det er hensigten at udpege Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM) som dansk informationskontor.

De oplysninger, der informationskontoret efter direktivet skal registrere eller indsamle, findes i Danmark dels i Centralregistret for Motorkøretøjer, dels hos de enkelte forsikringsselskaber. Der er tale om oplysninger om registreringsnumre på køretøjer, der er hjemmehørende i Danmark, om forsikringsselskaber, der ansvarsforsikrer motordrevne køretøjer, om udenlandske forsikringsselskabers skadebehandlingsrepræsentanter i Danmark, om numre på forsikringspolicer, grønne kort mv., om køretøjer, der er undtaget fra forsikringspligt, samt om køretøjers ejere eller brugere.

Efter *stk. 2* kan justitsministeren fastsætte nærmere regler om informationskontorets virksomhed mv. Det er bl.a. hensigten at fastsætte regler om, hvilke oplysninger informationskontoret skal indsamle og videregive til skadelidte, herunder i hvilke tilfælde skadelidte kan få oplysninger om køretøjers ejer eller bruger, samt om forsikringsselskabers og skadebehandlingsrepræsentanters pligt til at videregive oplysninger til informationskontoret. Der vil i den forbindelse blive fastsat regler om, at danske forsikringsselskaber mv. skal oplyse informationskontorerne i de andre EU-medlemsstater om, hvem der er udpeget som skadebehandlingsrepræsentant i den pågældende medlemsstat.

Behandlingen, herunder videregivelsen af personoplysninger, f.eks. om køretøjers ejer eller bruger, skal efter direktivet ske i overensstemmelse med nationale regler, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling

af sådanne oplysninger, dvs. i Danmark persondataloven.

Den foreslåede bestemmelse tilsigter at gennemføre direktivets artikel 5 i dansk ret.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.3. og pkt. 4.

#### *Til § 2*

Det foreslås, at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Justitsministeren kan efter lovens ikrafttræden oprette eller anerkende et erstatningsorgan og et informationskontor, hvis virksomhed skal reguleres nærmere i en bekendtgørelse. Erstatningsorganets og informationskontorets virksomhed vil alene omfatte skader, der indtræder efter denne bekendtgørelses ikrafttræden. Tilsvarende vil de regler, der i medfør af den foreslåede § 115 a, stk. 4, fastsættes for forsikringsselskabers og skadebehandlingsrepræsentanters behandling af erstatningskrav, alene omfatte skader, der indtræder efter disse reglers ikrafttræden.

## Bilag 1

## Lovforslaget sammenholdt med gældende ret

## Gældende formulering

## Lovforslaget

## § 1

I færdselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 712 af 2. august 2001, foretages følgende ændringer:

**§ 107.** Trafikministeren fastsætter bestemmelser om forsikringspligtens gennemførelse, herunder om forsikringsselskabers pligt til at deltage i en gensidig hæftelsesordning i tilfælde af, at et ansvarsforsikringsselskab ikke opfylder sine forfaldne erstatningsforpligtelser i henhold til de tegnede lovpligtige ansvarsforsikringer.

*Stk. 2.* ---

*Stk. 3.* ---

1. I § 107 indsættes som nyt stk. 2:

»Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om forsikringsselskabers og garantifondens betaling til det i §§ 115 a-b omhandlede erstatningsorgan og informationskontor samt om garantifondens betaling til erstatningsorganer i andre medlemsstater i Den Europæiske Union. § 115 a, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.«

Stk. 2-3 bliver herefter stk. 3-4.

2. Efter § 115 indsættes:

»Erstatningsorgan mv.

**§ 115 a.** Justitsministeren opretter eller anerkender et erstatningsorgan, der kan udbetale erstatning for skader forvoldt af et motordrevet køretøj, hvis

- 1) skadelidte er bosat i Danmark,
- 2) køretøjet er forsikret og hjemmehørende i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, eller køretøjet er ukendt, eller det ikke er muligt at identificere det forsikringsselskab, der har ansvarsforsikret køretøjet, og
- 3) skaden er sket i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union eller i en ikke-medlemsstat, der har tilsluttet sig ordningen med grønne kort.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

*Stk. 2.* Erstatningsorganet skal endvidere kunne udbetale erstatning for skader forvoldt af et motordrevet køretøj, der er forsikret i Danmark, hvis

- 1) skadelidte er bosat i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union,
- 2) køretøjet er hjemmehørende i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union end den, hvor skadelidte er bosat, og
- 3) skaden er sket i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union end den, hvor skadelidte er bosat, eller i en ikke-medlemsstat, der har tilsluttet sig ordningen med grønne kort.

*Stk. 3.* Justitsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang ikke-medlemsstater i de i stk. 1-2 og 4 samt § 115 b nævnte tilfælde sidestilles med stater, der er medlem af Den Europæiske Union.

*Stk. 4.* Justitsministeren kan med henblik på at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 (fjerde motor-køretøjsforsikringsdirektiv) fastsætte nærmere regler om udbetaling af erstatning fra erstatningsorganet og om erstatningsorganets virksomhed. Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om forsikringssselskabers og skadebehandlingsrepræsentanters behandling af erstatningskrav omfattet af det i 1. pkt. nævnte direktiv.

*Informationskontor*

**§ 115 b.** Justitsministeren opretter eller anerkender et informationskontor, der efter en skade forvoldt af et motordrevet køretøj bistår med at skaffe oplysninger om det skadevoldende køretøj og dets forsikringsforhold, hvis skadelidte er bosat i Danmark, køretøjet er forsikret eller hjemmehørende i Danmark, eller skaden er sket i Danmark. Dette gælder dog kun, hvis

- 1) skadelidte er bosat i en medlemsstat i Den Europæiske Union,
- 2) køretøjet er forsikret og hjemmehørende i en medlemsstat i Den Europæiske Union, og

*Gældende formulering**Lovforslaget*

- 3) skaden er sket i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union end den, hvor skadelidte er bosat, eller i en ikke-medlemsstat, der har tilsluttet sig ordningen med grønne kort.

*Stk. 2.* Justitsministeren kan med henblik på at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 (fjerde motor-køretøjsforsikringsdirektiv) fastsætte nærmere regler om informationskontorets virksomhed samt om forsikringssekskabers og skadebehandlingsrepræsentanters pligt til at give oplysninger til det i stk. 1 nævnte informationskontor og til informationskontorer i andre medlemsstater i Den Europæiske Union.«

**§ 2**

*Stk. 1.* Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

**EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2000/26/EF  
af 16. maj 2000**

**om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF**

**(Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET  
FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, og artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen<sup>(1)</sup>,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg<sup>(2)</sup>,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251<sup>(3)</sup>, på grundlag af Forligsudvalgets fælles udkast af 7. april 2000, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der er i øjeblikket forskelle mellem medlemsstaternes love, regler og administrative bestemmelser om ansvarsforsikring for motorkøretøjer, og disse forskelle hæmmer den frie bevægelighed for personer og forsikringstjenester.

(2) Disse bestemmelser bør derfor tilnærmes hinanden for at forbedre det indre markeds funktion.

(3) Ved direktiv 72/166/EØF<sup>(4)</sup> vedtog Rådet bestemmelser om indbyrdes tilnærmelse af med-

(1) EFT C 343 af 13.11.1997, s. 11 og EFT C 171 af 18.6.1999, s. 4.

(2) EFT C 157 af 25.5.1998, s. 6.

(3) Europa-Parlamentets udtalelse af 16. juli 1998 (EFT C 292 af 21.9.1998, s. 123), bekræftet den 27. oktober 1999, Rådets fælles holdning af 21. maj 1999 (EFT C 232 af 13.8.1999, s. 8) og Europa-Parlamentets afgørelse af 15. december 1999 (endnu ikke offentliggjort i EFT). Rådets afgørelse af 2. maj 2000 (endnu ikke offentliggjort i EFT) og Europa-Parlamentets afgørelse af 16. maj 2000.

(4) EFT L 103 af 2.5.1972, s. 1, specialudgave 1972 (II), s. 345. Direktivet er senest ændret ved direktiv 84/5/EØF (EFT L 8 af 11.1.1984, s. 17).

lemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringens overholdelse.

(4) Ved direktiv 88/357/EØF<sup>(5)</sup> vedtog Rådet bestemmelser om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed, bortset fra livsforsikring, og bestemmelser for faktisk at lette den frie udveksling af tjenesteydelser.

(5) Gennem ordningen med bureauer for det grønne forsikringskort sikres der en problemløs afvikling af en skadessag efter et uheld i skadelidtes eget land, selv når modparten kommer fra et andet europæisk land.

(6) Ordningen med bureauer for det grønne forsikringskort kan ikke løse alle vanskeligheder for en skadelidt, som må gøre sine krav gældende i en anden medlemsstat over for en dér bosiddende modpart og et forsikringsselskab, der har fået sin administrative godkendelse dér (et fremmed retssystem, et fremmed sprog, en uvant afviklingsprocedure og en ofte uacceptabelt lang afviklingstid).

(7) Ved beslutning af 26. oktober 1995 om afvikling af skadessager efter færdselsuheld uden for skadelidtes hjemland<sup>(6)</sup> tog Europa-Parlamentet et initiativ i medfør af traktatens artikel 192, stk. 2, og opfordrede Kommissionen til at afhjælpe disse problemer ved at fremsætte forslag til et direktiv, som skal vedtages af Europa-Parlamentet og Rådet.

(8) Der er et reelt behov for at udbygge de ordninger, der blev indført ved direktiv 72/166/EØF,

(5) EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1. Direktivet er senest ændret ved direktiv 92/49/EØF (EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1).

(6) EFT C 308 af 20.11.1995, s. 108.

84/5/EØF<sup>(1)</sup> og 90/232/EØF<sup>(2)</sup>, for at sikre en ensartet behandling af personer, der har lidt tab eller skade ved uheld forvoldt af motorkøretøjer, uanset hvor i Fællesskabet uheldet sker. Der er mangler i forbindelse med afviklingen af skadelidtes erstatningskrav efter uheld omfattet af dette direktiv, i en anden stat end den, hvor skadelidte er bosat.

(9) Anvendelsen af dette direktiv på uheld i tredjelande, som er dækket af ordningen med grønne kort med hensyn til uheld, der berører skadelidte bosat i Fællesskabet, og som involverer køretøjer, der er forsikret og hjemmehørende i en medlemsstat, medfører ikke en udvidelse af den tvungne geografiske dækning for en motorkøretøjsforsikring som fastsat i artikel 3, stk. 2, i direktiv 72/166/EØF.

(10) Dette indebærer, at skadelidte får mulighed for at rejse krav direkte mod det selskab, hvor skadevolder er forsikret.

(11) En tilfredsstillende løsning på disse problemer kunne være, at skadelidte, der har lidt tab eller skade som følge af uheld omfattet af dette direktiv og forvoldt af motorkøretøjer i en anden stat end den, hvor skadelidte er bosat, kan fremsætte sit skadeserstatningskrav i sin egen medlemsstat over for en skadebehandlingsrepræsentant, som skadevolders forsikringsselskab har udpeget dér.

(12) Denne løsning ville indebære, at skade, der er lidt uden for skadelidtes hjemland, kan behandles på en måde, som skadelidte er fortrolig med.

(13) En sådan ordning med en skadebehandlingsrepræsentant i skadelidtes hjemland ville ikke berøre spørgsmålet om, hvilken materiel ret der konkret skal anvendes eller om den retslige kompetence.

(14) I forbindelse med indførelse af en ordning med en skadebehandlingsrepræsentant er det et logisk supplement at give skadelidte mulighed for at rejse krav direkte mod det pågældende selskab, hvilket endvidere vil forbedre retsstillingen for personer, der har lidt tab eller skade som følge af uheld forvoldt af motorkøretøjer uden for den medlemsstat, hvor de pågældende er bosat.

(15) For at afhjælpe de pågældende mangler bør den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet har fået sin tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, pålægge selskabet at udpege skadebehandlingsrepræsentanter, der er bosat eller etableret i de andre medlemsstater. En sådan repræsentant skal indsamle alle de nødvendige oplysninger i forbindelse med erstatningskrav som følge af uheld forvoldt af motorkøretøjer og, på forsikringsselskabets vegne og for dets regning, på passende måde behandle kravene, herunder udbetale erstatning for forvoldt skade. Skadebehandlingsrepræsentanten skal være bemyndiget til at repræsentere selskabet over for personer, der har lidt skade som følge af sådanne uheld, og til at repræsentere selskabet over for nationale myndigheder, herunder, om nødvendigt, repræsentere det ved domstolene, i det omfang dette er foreneligt med den internationale privatrets regler om retternes kompetence.

(16) Skadebehandlingsrepræsentantens virksomhed udgør ikke et tilstrækkeligt grundlag for at fastslå domstolskompetence i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, medmindre der er hjemmel herfor i den internationale privatrets regler om retternes kompetence.

(17) Det bør være en af betingelserne for at få adgang til og for fortsat at udøve forsikringsvirksomhed i klasse 10 under punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF<sup>(3)</sup>, bortset fra fragtførerens ansvar, at der udpeges repræsentanter, der er bemyndiget til at behandle skadessager. Denne betingelse bør derfor opfyldes ved den administrative tilladelse, der er udstedt af myndighederne i den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet har

(1) Rådets andet direktiv (84/5/EØF) af 30. december 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (EFT L 8 af 11.1.1984, s. 17). Direktivet er senest ændret ved direktiv 90/232/EØF (EFT L 129 af 19.5.1990, s. 33).

(2) Rådets tredje direktiv (90/232/EØF) af 14. maj 1990 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (EFT L 129 af 19.5.1990, s. 33).

(3) Rådets første direktiv (73/239/EØF) af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring (EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3). Direktivet er senest ændret ved direktiv 95/26/EF (EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7).

sit hjemsted, som defineret i afsnit II i direktiv 92/49/EØF<sup>(1)</sup>. Denne betingelse bør ligeledes gælde selskaber, hvis hjemsted ligger uden for Fællesskabet, men som har fået tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed i en af Fællesskabets medlemsstater. På dette punkt bør direktiv 73/239/EØF derfor ændres og suppleres.

(18) Ud over at det bør sikres, at forsikrings-selskabet har en repræsentant i skadelidtes hjem-land, bør skadelidte have sikkerhed for, at sagen behandles hurtigst muligt. De nationale lovgivninger bør derfor indeholde passende effektive og systematiske økonomiske eller tilsvarende administrative sanktioner - som f.eks. et påbud kombineret med administrative bøder, regelmæssig rapportering til tilsynsorganer, kontrol på stedet, offentliggørelse i den nationale lovtidende og i pressen, suspension af et selskabs aktiviteter (forbud mod at indgå nye aftaler i et vist tidsrum), udpegelse af en særlig repræsentant for tilsynsmyndighederne, der skal kontrollere, at forretningerne føres i overensstemmelse med forsikringslovgivningen, inddragelse af en virksomheds tilladelse, sanktioner over for ledelsen - mod det ansvarlige forsikrings-selskab, hvis selskabets repræsentant ikke efterkommer sin pligt til at fremsætte et erstatningstilbud inden for en rimelig frist. Dette er ikke til hinder for, at der anvendes enhver anden foranstaltning, især i henhold til tilsynslovgivningen, der måtte anses for hensigtsmæssig. For at forsikrings-selskabet kan fremsætte et begrundet tilbud inden for den fastsatte frist, kræves det dog, at der ikke er uenighed om ansvaret og de lidt tab og skader. Det begrundede erstatningstilbud bør være skriftligt og indeholde grundlaget for vurderingen af ansvaret og skaden.

(19) Disse sanktioner bør suppleres med en bestemmelse om, at der skal betales renter af det beløb, som forsikrings-selskabet tilbyder i erstatning, eller som en domstol tilkender skadelidte, såfremt tilbuddet ikke er blevet fremsat inden for den fastsatte frist. Hvis medlemsstaterne allere-

de har nationale bestemmelser om renter ved forsinket betaling, kan gennemførelsen af en sådan bestemmelse ske ved henvisning hertil.

(20) Personer, der lider tab eller skade som følge af uheld forvoldt af motorkøretøjer, har undertiden vanskeligt ved at få oplyst navnet på det forsikrings-selskab, som har ansvarsforsikret det motorkøretøj, der er impliceret i et uheld.

(21) Medlemsstaterne bør i disse personers interesse oprette informationskontorer for at sikre, at sådanne oplysninger kan tilvejebringes hurtigt. Informationskontorerne skal desuden stille oplysninger til rådighed for skadelidte om skadebehandlingsrepræsentanter. Det er påkrævet, at informationskontorerne samarbejder med hinanden og reagerer hurtigt på anmodninger om oplysninger fra informationskontorer i andre medlemsstater. Det er hensigtsmæssigt at indsamle oplysninger om, hvornår forsikringsdækningen faktisk er ophørt, men ikke om udløbet af policens oprindelige gyldighedsperiode, hvis aftalen er forlænget stiltiende.

(22) Der bør fastsættes særlige bestemmelser vedrørende køretøjer (f.eks. offentlige eller militære køretøjer), som er undtaget fra pligten til at tegne ansvarsforsikring.

(23) Skadelidte kan have en berettiget interesse i at blive underrettet om, hvem der er ejeren eller den sædvanlige fører eller den registrerede indehaver af køretøjet, f.eks. hvis der kun kan fås erstatning fra disse personer, fordi køretøjet ikke er behørigt forsikret, eller skaden overstiger forsikringssummen. Disse oplysninger bør følgelig også stilles til rådighed.

(24) Bestemte oplysninger som f.eks. navn og adresse på ejeren eller den sædvanlige fører og forsikringspolicens nummer eller køretøjets registreringsnummer er personoplysninger i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger<sup>(2)</sup>. Den behandling af personoplysninger, som nærværende direktiv indebærer, bør derfor være i overensstemmelse med de nationale foranstaltninger, der er truffet i medfør af direktiv 95/46/EF. Navn og adresse på den

<sup>(1)</sup> Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv) (EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1). Direktivet er ændret ved direktiv 95/26/EF (EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7).

<sup>(2)</sup> EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.



sædvanlige fører bør kun meddeles, hvis dette har hjemmet i den nationale lovgivning.

(25) Der bør oprettes et erstatningsorgan, som skadelidte kan rette henvendelse til, hvis forsikringsselskabet ikke har udpeget en repræsentant eller forhaler sagen betydeligt, eller hvis forsikringsselskabet ikke kan identificeres, og som skal sikre, at skadelidte får erstatning. Erstatningsorganet bør kun træde ind i sjældne konkrete tilfælde, hvor forsikringsselskabet ikke efterkommer sine forpligtelser til trods for truslerne om sanktioner.

(26) Erstatningsorganet skal kun afgøre erstatningsspørgsmålet med hensyn til tab eller skade, som skadelidte har lidt, hvis sagen kan bedømmes objektivt, og organet skal derfor begrænse sine aktiviteter til - uden at behandle sagen - at kontrollere, at der er fremsat et erstatningstilbud i overensstemmelse med de fastsatte tidsfrister og procedurer.

(27) Juridiske personer, der i henhold til lov indtræder i skadelidtes erstatningskrav over for skadevolderen eller dennes forsikringsselskab (f.eks. andre forsikringsselskaber eller organer inden for den sociale sikring) bør ikke have ret til at fremsætte det pågældende erstatningskrav over for erstatningsorganet.

(28) Erstatningsorganet bør have ret til subrogation i den udstrækning, det har ydet erstatning til skadelidte. For at gøre det lettere at gennemtvinge erstatningsorganets krav mod forsikringsselskabet, hvis dette har undladt at udpege en repræsentant eller forhaler sagen betydeligt, bør organet i skadelidtes hjemland automatisk have ret til refusion med ret til at lade erstatningsorganet i det land, hvor forsikringsselskabet har sit etablerede forretningssted, indtræde i skadelidtes rettigheder. Dette organ vil bedre kunne indlede regressøgsmaal mod forsikringsselskabet.

(29) Selv om medlemsstaterne kan tillægge forelæggelsen af et erstatningskrav for erstatningsorganet subsidier karakter, bør skadelidte ikke være forpligtet til at forelægge sit erstatningskrav for skadevolderen, inden han forelægger det for erstatningsorganet. Skadelidtes stilling bør i dette tilfælde mindst være den samme, som når der forelægges et krav for en garanti-fond efter artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF.

(30) Denne ordning vil kunne gennemføres ved indgåelse af en aftale mellem de erstatningsorganer, medlemsstaterne har oprettet eller anerkendt, hvori der fastsættes bestemmelser om disse organers funktion og forpligtelser samt om fremgangsmåden ved refusion.

(31) Hvis forsikringsselskabet for et køretøj ikke kan identificeres, bør det sikres, at den endelige debitor for det beløb, skadelidte får udbetalt i erstatning, er garantifonden - som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF - i den medlemsstat, hvor det uforsikrede køretøj, der har forvoldt uheldet, er hjemmehørende. Hvis køretøjet er ukendt, skal det sikres, at den endelige debitor er garantifonden - som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF - i den medlemsstat, hvor uheldet er sket -

#### UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

##### *Artikel 1*

#### **Anvendelsesområde**

1. Dette direktiv har som mål at fastsætte særlige bestemmelser for skadelidte, der er berettiget til erstatning for tab eller skade som følge af uheld i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat, forvoldt af køretøjer, der er forsikret og hjemmehørende i en medlemsstat.

Med forbehold af tredjelandes lovgivning om civilretligt ansvar og international privatret finder dette direktiv også anvendelse på skadelidte, der er bosat i en medlemsstat og er berettiget til erstatning for tab eller skade som følge af uheld i tredjelande, hvis nationale forsikringsbureau som defineret i artikel 1, stk. 3, i direktiv 72/166/EØF har tilsluttet sig ordningen med grønne kort, når sådanne uheld forvoldes af køretøjer, der er forsikret og hjemmehørende i en medlemsstat.

2. Artikel 4 og 6 finder kun anvendelse i tilfælde af uheld, der er forvoldt af et køretøj:

- a) som er forsikret gennem et etableret forretningssted i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat, og
- b) som er hjemmehørende i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat.

3. Artikel 7 finder ligeledes anvendelse på uheld, der er forvoldt af køretøjer, der er hjemmehørende i et tredjeland og omfattet af artikel 6 og 7 i direktiv 72/166/EØF.

## Artikel 2

### Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »forsikringsselskab«: et selskab, som har opnået administrativ tilladelse i overensstemmelse med artikel 6 i direktiv 73/239/EØF eller artikel 23, stk. 2, i direktiv 73/239/EØF
- b) »etableret forretningssted«: et forsikringsselskabs vedtægtsmæssige hjemsted, agentur eller filial, som defineret i artikel 2, litra c), i direktiv 88/357/EØF
- c) »køretøj«: et køretøj som defineret i artikel 1, stk. 1, i direktiv 72/166/EØF
- d) »skadelidte«: en skadelidt som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 72/166/EØF
- e) »den medlemsstat, i hvilken køretøjet er hjemmehørende«: det område, hvor køretøjet er hjemmehørende som defineret i artikel 1, stk. 4, i direktiv 72/166/EØF.

## Artikel 3

### Direkte krav

Medlemsstaterne sikrer, at de i artikel 1 nævnte skadelidte, hvis tab eller skade er en følge af de deri omhandlede uheld, kan rejse krav direkte mod det forsikringsselskab, som har ansvarsforsikret skadevolder.

## Artikel 4

### Repræsentant bemyndiget til at behandle skadessager

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at ethvert forsikringsselskab, der dækker risici i forsikringsklasse 10 under punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF, bortset fra fragtførerens ansvar, udpeger en skadebehandlingsrepræsentant i alle andre medlemsstater end den, hvor selskabet har fået sin administrative tilladelse. Denne repræsentant behandler og afvikler skadessager i forbindelse med uheld i de i artikel 1 omhandlede tilfælde. Skadebehandlingsrepræsentanten skal være bosat eller etableret i den medlemsstat, hvor han er udpeget.

2. Valget af skadebehandlingsrepræsentanten sker efter forsikringsselskabets skøn. Medlemsstaterne kan ikke indskrænke dette frie valg.

3. Den repræsentant, som er bemyndiget til at behandle skadessager, kan handle for et eller flere forsikringsselskabers regning.

4. Skadebehandlingsrepræsentanten indsamler i forbindelse med sådanne erstatningskrav alle de oplysninger, der er nødvendige for afvikling af skadessagerne og tager de nødvendige skridt til at forhandle en afgørelse heraf. Kravet om udpegelse af en skadebehandlingsrepræsentant afskærer ikke skadelidte eller skadelidtes forsikringsselskab fra at rejse krav direkte mod skadevolderen eller skadevolderens forsikringsselskab.

5. Skadebehandlingsrepræsentanten skal have tilstrækkelig bemyndigelse til at repræsentere forsikringsselskabet over for skadelidte i de i artikel 1 omhandlede tilfælde, samt til fuldt ud at imødekomme skadelidtes krav. Repræsentanten skal være i stand til at behandle sagen på de(t) officielle sprog i den medlemsstat, hvor skadelidte har bopæl.

6. Medlemsstaterne indfører en forpligtelse belagt med passende, effektive og systematiske økonomiske eller tilsvarende administrative sanktioner, for at sikre, at der senest tre måneder efter den dato, hvor skadelidte fremsatte sit erstatningskrav enten direkte eller for skadevolderens forsikringsselskab eller over for den repræsentant, selskabet har bemyndiget til at behandle skadessager:

- a) af skadevolderens forsikringsselskab eller dets skadebehandlingsrepræsentant fremsættes et begrundet erstatningstilbud i tilfælde, hvor ansvaret ikke bestrides, og tabet er opgjort, eller
- b) af det forsikringsselskab, som erstatningskravet er fremsat over for, eller af dets skadebehandlingsrepræsentant gives et begrundet svar på de punkter, der er omhandlet i erstatningskravet, hvis ansvaret afvises eller ikke er klart fastlagt, eller hvis skadelidtes tab ikke er endeligt opgjort.

Medlemsstaterne indfører bestemmelser med henblik på at sikre, at der betales renter af det beløb, som forsikringsselskabet tilbyder i erstatning, eller som en domstol tilkender skadelidte, såfremt tilbuddet ikke er fremsat inden for tre måneder.

7. Kommissionen rapporterer til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af stk. 4,

første afsnit, og om bestemmelsens virkning samt om nationale sanktionsbestemmelser overensstemmelse inden den 20. januar 2006 og forelægger om nødvendigt forslag.

8. Udpegelsen af en skadebehandlingsrepræsentant kan ikke i sig selv betragtes som oprettelse af et agentur eller en filial i henhold til artikel 1, litra b), i direktiv 92/49/EØF, og skadebehandlingsrepræsentanten betragtes ikke som et etableret forretningssted i henhold til artikel 2, litra c), i direktiv 88/357/EØF eller et forretningssted i henhold til Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager<sup>(1)</sup>.

### Artikel 5

#### Informationskontorer

1. Hver medlemsstat sørger for at oprette eller anerkende et informationskontor, der med henblik på at give skadelidte mulighed for at søge erstatning skal:

a) føre et register, som indeholder følgende oplysninger:

1) registreringsnumrene på de motorkøretøjer, som er hjemmehørende i den pågældende medlemsstat

2) i) numrene på de forsikringspolicer, der dækker disse køretøjer for risici i forsikringsklasse 10 under punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF, bortset fra fragtførerens ansvar, og, såfremt policens gyldighedsperiode er udløbet, ligeledes datoen for forsikringsdækningsophør

ii) nummeret på det grønne kort eller på grænseforsikringspolisen, hvis køretøjet er dækket af et af disse dokumenter, såfremt køretøjet er undtaget i henhold til artikel 4, litra b), i direktiv 72/166/EØF

3) de forsikringsselskaber, der dækker disse køretøjer for risici i forsikringsklasse 10 under punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF, bortset fra fragtførerens ansvar, og de skadebehandlingsrepræsentanter, som forsikringsselskaberne har udpeget i henhold til artikel 4, og

som er anmeldt til informationskontoret i henhold til denne artikels stk. 2

4) en liste over de køretøjer, der i hver medlemsstat er undtaget fra pligten til at være dækket af en ansvarsforsikring, jf. artikel 4, litra a) og b), i direktiv 72/166/EØF

5) for så vidt angår de køretøjer, der er omhandlet i nr. 4:

i) navnet på den myndighed eller det organ, der i overensstemmelse med artikel 4, litra a), andet afsnit, i direktiv 72/166/EØF er udpeget som ansvarligt for at erstatte skadelidte tabet i de tilfælde, hvor den procedure, der er omhandlet i artikel 2, stk. 2, første led, i direktiv 72/166/EØF, ikke kan finde anvendelse, hvis køretøjet er omfattet af undtagelsen i artikel 4, litra a), i direktiv 72/166/EØF

ii) navnet på det organ, der dækker køretøjet i den medlemsstat, hvor det er hjemmehørende, hvis køretøjet er omfattet af undtagelsen i artikel 4, litra b), i direktiv 72/166/EØF

b) eller koordinere indsamling og formidling af disse oplysninger, og

c) bistå berettigede personer med at få adgang til de i litra a), nr. 1, 2, 3, 4 og 5, nævnte oplysninger.

De i litra a), nr. 1, 2 og 3, omhandlede oplysninger opbevares i et tidsrum af syv år efter køretøjets slettelse i registret eller forsikringsaftalens ophør.

2. Forsikringsselskaber, som er omhandlet i stk. 1, litra a), nr. 3, giver informationskontorerne i alle medlemsstaterne oplysning om navn og adresse på den skadebehandlingsrepræsentant, de har udpeget i den pågældende medlemsstat i henhold til artikel 4.

3. Medlemsstaterne sikrer, at skadelidte i en periode på syv år efter uheldet har ret til fra informationskontoret i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, eller i den medlemsstat, hvor motorkøretøjet er hjemmehørende, eller i den medlemsstat hvor uheldet fandt sted, straks at få følgende oplysninger:

a) forsikringsselskabets navn og adresse

b) nummeret på forsikringspolisen, og

c) navn og adresse på forsikringsselskabets skadebehandlingsrepræsentant i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat.

<sup>(1)</sup> EFT C 27 af 26.1.1998, s. 1 (konsolideret udg.).

Informationskontorerne skal samarbejde.

4. Informationskontoret oplyser skadelidte om ejerens, den sædvanlige førers eller den registrerede indehavers navn og adresse, hvis skadelidte har en berettiget interesse i at få disse oplysninger. For at kunne give sådanne oplysninger henvender kontoret sig navnlig:

- a) til forsikringsselskabet, eller
- b) det centrale register for motorkøretøjer.

Hvis køretøjet er undtaget i henhold til artikel 4, litra a), i direktiv 72/166/EØF, meddeler informationskontoret skadelidte navnet på den myndighed eller det organ, der i henhold til andet afsnit i samme litra i nævnte direktiv er udpeget til at yde de skadelidte erstatning i de tilfælde, hvor den procedure, der er omtalt i artikel 2, stk. 2, første led, i nævnte direktiv, ikke kan finde anvendelse.

Hvis køretøjet er undtaget i henhold til artikel 4, litra b), i direktiv 72/166/EØF, meddeler informationskontoret skadelidte navnet på det organ, der dækker køretøjet i det land, hvor det er hjemmehørende.

5. Behandlingen af de personoplysninger, som nævnes i de foregående stykker, skal finde sted i overensstemmelse med nationale foranstaltninger truffet i henhold til direktiv 95/46/EF.

### Artikel 6

#### Erstatningsorganer

1. Hver medlemsstat sørger for at oprette eller anerkende et erstatningsorgan, der kan udbetale erstatning til skadelidte i de i artikel 1 omhandlede tilfælde.

En sådan skadelidte kan indgive erstatningskrav til erstatningsorganet i sin bopælsmedlemsstat:

- a) hvis forsikringsselskabet eller skadebehandlingsrepræsentanten ikke har givet et begrundet svar på det fremsatte erstatningskrav inden for en frist på tre måneder fra det tidspunkt, hvor skadelidte indgav sit erstatningskrav til det forsikringsselskab, der forsikrer det køretøj, hvis anvendelse var årsag til uheldet, eller til dettes skadebehandlingsrepræsentant, eller
- b) hvis forsikringsselskabet ikke har udpeget en skadebehandlingsrepræsentant i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1. De

skadelidte kan i så fald ikke indgive erstatningskrav til erstatningsorganet, hvis de har indgivet erstatningskrav direkte til det selskab, der forsikrer det køretøj, hvis anvendelse var årsag til uheldet, og har modtaget et begrundet svar senest tre måneder efter indgivelsen af erstatningskravet.

De skadelidte kan ikke fremsætte erstatningskrav over for erstatningsorganet, hvis de har anlagt søgsmål direkte mod forsikringsselskabet.

Erstatningsorganet træder ind senest to måneder efter, at skadelidte har fremsat sit erstatningskrav over for dette organ, men afslutter behandlingen af sagen, hvis forsikringsselskabet eller skadebehandlingsrepræsentanten efterfølgende giver et begrundet svar på erstatningskravet.

Erstatningsorganet underretter øjeblikkelig:

- a) skadevolderens forsikringsselskab eller skadebehandlingsrepræsentanten
- b) erstatningsorganet i den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der har udstedt forsikringspolice, har sit etablerede forretningssted
- c) skadevolderen, hvis denne er kendt om, at det har modtaget et erstatningskrav fra skadelidte, og at det vil behandle kravet senest to måneder efter, at skadelidte har fremsat sit erstatningskrav.

Denne bestemmelse griber ikke ind i medlemsstaternes ret til at tillægge eller undlade at tillægge erstatningsorganets intervention en subsidær karakter samt til at give regler for regresretten mellem dette organ, den eller de for uheldet ansvarlige og andre forsikringsselskaber eller organer inden for den sociale sikring, der skal yde skadelidte erstatning for samme skade. Medlemsstaterne må imidlertid ikke tillade, at organet fastsætter andre betingelser for udbetaling af erstatning end dem, der er fastsat i dette direktiv, og navnlig gør udbetalingen betinget af, at skadelidte på nogen måde godtgør, at den ansvarlige part er ude af stand til at betale eller nægter at betale.

2. Det erstatningsorgan, som har ydet erstatning til skadelidte i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, kan kræve refusion af den udbetalte erstatning af erstatningsorganet i den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der har udstedt forsikringspolice, har sit etablerede forretningssted.

Sidstnævnte organ indtræder i skadelidtes retigheder over for skadevolderen eller dennes forsikringsselskab i den udstrækning, erstatningsorganet i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, har ydet denne erstatning for tabet eller den lidt skade. Hver medlemsstat har pligt til at anerkende en sådan subrogation, der er fastsat af en anden medlemsstat.

3. Bestemmelserne i denne artikel har virkning:

- a) efter at der er indgået en aftale mellem de erstatningsorganer, der er oprettet eller anerkendt af medlemsstaterne, om deres funktion og forpligtelser og om fremgangsmåden ved refusion
- b) fra den dato, som Kommissionen fastsætter, efter at den i nært samarbejde med medlemsstaterne har forvisset sig om, at en sådan aftale er indgået.

Kommissionen aflægger rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af denne artikel og om dens virkning, inden den 20. juli 2005 og fremlægger om nødvendigt forslag.

#### Artikel 7

Er køretøjet ukendt, eller er det ikke inden for to måneder efter uheldet muligt at identificere forsikringsselskabet, kan skadelidte rette en anmodning om erstatning til erstatningsorganet i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat. Erstatningen ydes i henhold til artikel 1 i direktiv 84/5/EØF. Erstatningsorganet kan i dette tilfælde på samme betingelser som dem, der er fastsat i nærværende direktivs artikel 6, stk. 2, rejse krav:

- a) hvis forsikringsselskabet ikke kan identificeres: mod garantifonden, jf. artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF, i den medlemsstat, hvor køretøjet er hjemmehørende
- b) hvis der er tale om et ukendt køretøj: mod garantifonden i den medlemsstat, hvor uheldet er sket
- c) hvis køretøjet er hjemmehørende i et tredjeland: mod garantifonden i den medlemsstat, hvor uheldet er sket.

#### Artikel 8

I direktiv 73/239/EØF foretages følgende ændringer:

- a) I artikel 8, stk. 1, tilføjes følgende litra:

»f) oplyser navn og adresse på den skadebehandlingrepræsentant, som er udpeget i enhver anden medlemsstat end den, hvor tilladelsen søges, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i punkt A i bilaget, bortset fra fragtførens ansvar.«

- b) I artikel 23, stk. 2, tilføjes følgende litra:

»h) oplyser navn og adresse på den skadebehandlingrepræsentant, som er udpeget i enhver anden medlemsstat end den, hvor tilladelsen søges, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i punkt A i bilaget, bortset fra fragtførens ansvar.«

#### Artikel 9

I direktiv 88/357/EØF foretages følgende ændring:

I artikel 12a, stk. 4, tilføjes følgende afsnit:

»Hvis forsikringsselskabet ikke har udpeget en repræsentant, kan medlemsstaterne godkende, at den skadebehandlingsrepræsentant, der er udpeget i henhold til artikel 4 i direktiv 2000/26/EF<sup>(\*)</sup>, varetager hvervet som repræsentant udpeget i henhold til dette stykke.

(\*) Europa-Parlamentets og Rådet direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (EFT L 181 af 20.7.2000, s. 65).«

#### Artikel 10

##### Gennemførelse i national ret

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør inden den 20. juli 2002 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

De anvender disse bestemmelser inden den 20. januar 2003.

2. Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

3. Uanset stk. 1 skal medlemsstaterne oprette eller godkende erstatningsorganet i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, inden den 20. januar 2002. Hvis erstatningsorganerne ikke har indgået en aftale i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, inden den 20. juli 2002, skal Kommissionen foreslå passende foranstaltninger, som skal sikre, at bestemmelserne i artikel 6 og 7 får virkning inden den 20. januar 2003.

4. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med traktaten opretholde eller vedtage bestemmelser, som er gunstigere for skadelidte end dem, der kræves for at efterkomme dette direktiv.

5. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

#### *Artikel 11*

#### **Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

#### *Artikel 12*

#### **Sanktioner**

Medlemsstaterne fastsætter sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der udstedes for at gennemføre dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at sanktionerne iværksættes. Disse sanktioner skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om disse bestemmelser inden den 20. juli 2002 og giver den hurtigst muligt meddelelse om enhver senere ændring.

#### *Artikel 13*

#### **Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. maj 2000.

*På Europa-  
Parlamentets vegne*

Nicole Fontaine  
*Formand*

*På Rådets vegne*

Manuel Carrilho  
*Formand*

Til lovforslag nr. L 77. Skriftlig fremsættelse (30. januar 2002)

**Justitsministeren** (Lene Espersen):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

*Forslag til lov om ændring af færdselsloven (Behandling af erstatningskrav efter skader i udlandet).*

(Lovforslag nr. L 77).

Formålet med lovforslaget er at forbedre skadelidtes muligheder for få erstatning efter færdselsuheld i en EU-medlemsstat mv.

Lovforslaget gennemfører dele af fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF). Medlemslandene skal inden den 20. juli 2002 vedtage de regler, der er nødvendige for at gennemføre direktivet, og reglerne skal træde i kraft inden den 20. januar 2003. Medlemslandene skal dog inden den 20. januar 2002 oprette eller godkende et erstatningsorgan.

Lovforslaget indeholder alene de ændringer af færdselsloven, der er nødvendige for at gennemføre fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv i dansk ret. Det bygger på lovforslag nr. L 50, som blev fremsat den 24. oktober 2001 af den daværende trafikminister. I forbindelse med ressortomlægningen i november 2001 er færdselslovens regler om erstatning og forsikring overført til justitsministeren.

Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv omfatter uheld, hvor skadelidte er bosat i EU, og hvor uheldet er sket i en anden EU-medlemsstat end skadelidtes hjemland eller i en ikke-medlemsstat, som har tilsluttet sig den såkaldte grønkortordning. Uheldet skal endvidere som udgangspunkt være forvoldt af et motorkøretøj, der er forsikret og hjemmehørende i en EU-med-

lemsstat. Direktivets regler om skadebehandlingsrepræsentanter mv. og om erstatningsorganer gælder dog som udgangspunkt kun for skader, hvor køretøjet er forsikret og hjemmehørende i en anden medlemsstat end skadelidtes hjemland.

Efter direktivet skal forsikringsselskaber, der ansvarsforsikrer motorkøretøjer, udpege skadebehandlingsrepræsentanter i de andre EU-medlemsstater, således at skadelidte efter en skade i en anden EU-medlemsstat mv. kan rette sit erstatningskrav mod skadebehandlingsrepræsentanten i sit hjemland. Reglerne om danske forsikringsselskabers udpegning af skadebehandlingsrepræsentanter vil blive indarbejdet i lov om forsikringsvirksomhed. Økonomi- og erhvervsministeren vil senere fremsætte lovforslag herom.

Nærværende lovforslag indebærer, at der oprettes et erstatningsorgan, som bl.a. kan behandle erstatningskrav fra skadelidte bosat i Danmark efter færdselsuheld i en anden EU-medlemsstat eller i en ikke-medlemsstat, der har tilsluttet sig grønkortordningen. Dette gælder dog som udgangspunkt kun, hvis skaden er forvoldt af et køretøj fra en anden EU-medlemsstat end Danmark. Det kan f.eks. være en dansker, der i Tyskland påkøres af en bil fra en anden EU-medlemsstat end Danmark.

Skadelidte kan rejse sit krav over for erstatningsorganet i følgende tilfælde:

- Hvis forsikringsselskabet eller skadebehandlingsrepræsentanten ikke inden for tre måneder har givet et begrundet svar på skadelidtes erstatningskrav.
- Hvis forsikringsselskabet ikke har udpegét en skadebehandlingsrepræsentant her i landet. Dette gælder dog ikke, hvis skadelidte har rejst kravet direkte over for forsikringsselskabet og senest tre måneder efter kravets fremsættelse har fået et begrundet svar fra selskabet.

- Hvis køretøjet er ukendt, eller det ikke inden for to måneder efter uheldet har været muligt at identificere forsikringsselskabet. Dette gælder også uheld, der er forvoldt af et køretøj, som er hjemmehørende i en ikke-medlemsstat.

Lovforslaget indebærer endvidere, at der oprettes et informationskontor, som efter en skade i en anden EU-medlemsstat mv. kan bistå skadelidte med at få oplysninger om det skadevoldende køretøj og dets forsikringsforhold.

Det er tanken at udpege Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM) som dansk erstatningsorgan og informationskontor.

Udpegningen af skadebehandlingsrepræsentanter og oprettelsen af et erstatningsorgan i samtlige EU-medlemsstater vil gøre det lettere for skadelidte at rejse sit erstatningskrav efter et færdselsuheld i en anden medlemsstat mv. En dansk skadelidt vil f.eks. ikke være henvist til at

rejse sit krav over for et udenlandsk forsikringsselskab med deraf følgende sprogproblemer mv., men kan rejse kravet over for forsikringsselskabets skadebehandlingsrepræsentant i Danmark.

Endvidere vil en dansk skadelidt som nævnt ovenfor i visse tilfælde kunne rette sit krav mod et erstatningsorgan her i landet.

Oprettelsen af et informationskontor i samtlige EU-medlemsstater vil bidrage til, at det bliver lettere for skadelidte at få oplysninger om det skadevoldende køretøj og dets forsikringsforhold efter et uheld i en anden EU-medlemsstat. En dansk skadelidt vil således efter en skade i udlandet kunne kontakte det danske informationskontor, der herefter bistår med at fremskaffe de nødvendige oplysninger.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg hermed anbefale lovforslaget til det Høje Tings velvillige behandling.